

DLOUHÁ CESTA ZA DAKAREM CHILE – BOLIVIE 2010

TROJAN KTM HK CZ

30.12. 2009

Vstávám časně. Dobré ráno Johy! Tak dnes v 9,30 odlétáme do Chile, víš, je to skoro přes celý svět. Dcerka koukne na globus. Tati !?? Jen přes půl světa, a má pravdu.

Za 35 hodin hrubého času s mezipřistáním v New Yorku a Atlantě dosedáme na letiště v Santiagu. Samotný přilet nad ránem za východu slunce nad Kordillerami je impozantní. Rozpoznáváme nejvyšší horu západní polokoule Aconcaqu. Pod námi se rozprostírá severní část chilské rozvrásněné krajiny, kterou máme během následujících dvaceti dní projíždět na našich strojích.

Pobřeží Chile

Dlouhou cestou za Dakarem není myšlen náš současný přesun do Jižní Ameriky, ale obrazně doba, od kdy nám plynou myšlenky být aktivně u této akce. Začalo to před deseti lety, kdy nám dakarista Olin Bražina slavnostně otevíral prodejnu motocyklů KTM u nás v Hradci Králové. Před pěti lety jsme pak s Olinem jeli

vyzkoušet jízdu Saharou při Optic Rally v Tunisku. Nachystaní na zrušený ročník Lisboa-Dakar 2008 jsme absolvovali pouze vlastní etapy po Portugalsku a jižním Španělsku.

A pak konečně ostrý start na tzv. malém Dakaru Hungary - Romania 2008, kde jezdec našeho teamu Josef Švorc měl možnost úspěšně porovnat své síly s dakarskou elitou. Ročník Argentina – Chile 2009 jsme organizačně nezvládli, ale co, 2010 – JEDEME.

Josef

VIZE

Dávno jsem toužil jet na motocyklu z Argentinské La Platy vstříc majestátním Kordillerám, projet vysoko položené průsmyky, vidět horská jezera a dominantní sopky. Vše se stává skutečností.

Všichni muži jsou snílci, ale ne stejní.
Jedni, s nočními sny v utajených koutech myslí,
se ráno probouzí, aby vše zase zapomněli,
ti druzí, snílci dne, jsou nebezpeční chlapíci,
své sny v očích otevřených se snaží uskutečnit.

Thomas Edward Lawrence

PŘÍPRAVY

Odmávnutí a start celé akce závisel na Chilanovi a našem kamarádovi Rolandovi, který měl na starosti příjem kontejneru a vyřízení celních formalit, navíc nám byl průvodcem po Santiagu. Dále na mechanikovi a řidiči Jeepu Vózovi a na veliteli motorkářské sekce Petrovi. Vyrazili jsme tedy ve složení 5 KáTÉMáků a 3 Jeeppáci. 8 členů expedice bylo efektivní i z hlediska rozpočtu na dopravu techniky v malém 20“ kontejneru.

DOPRAVA TECHNIKY

Velká úleva nastala po naložení a přibouchnutí dveří kontejneru. Pět motocyklů uchycených na speciální paletě a plně naložený Jeep byly s centimetrovou přesností zasunuty do kontejneru. O přepravu se pak postarala bez problémů spediční firma. Za 6 týdnů byl kontejner k vyzvednutí ve Valparaisu. Cena dopravy tam 1 750,- EUR a zpět 2 800,- EUR.

PŘEDSTAVA

Hlavou se honí představa o zamýšlené trase, o důležitých bodech trasy a o vysokých horách v těsné blízkosti Santiaga. Jak funguje 8 milionová metropole? Jak členité je pobřeží Pacifiku? Co s námi udělá převýšení, kdy během jednoho dne zdoláme 4 500 výškových metrů? No a hlavně neprošvihnout setkání s našimi jezdci ve čtvrté etapě, tedy 5.1.2010 na argentinsko - chilské hranici a následné pokračování s konvojem Dakaru pouští Atacama z Copiapa přes Antofagastu do Iquique.

ZKUŠENOST

Prožitky z cesty překonávají moje představy. Nádherné, čisté a moderní Santiago a fantastická údolí a hory v jeho okolí.
1.1. 2010, tedy po strávení Silvestrovské noci v Santiagu vyrazíme na zkušební

jízdu jihozápadním směrem údolím řeky Maipo pod spící vulkán San José (5 826m). Ten je údajně budoucí hrozbou pro celou metropoli. Náš starý Jeep má bohužel nefunkční benzinové čerpadlo, které Vůza druhý den chirurgickým zákrokem opravuje. U motocyklů doladíme polohy páček a řadiček a prověříme funkci a propojení přídavných nádrží. Hydrostatický tlak působí stejně i na jižní polokouli a je třeba včas zavírat i otvírat kohouty benzinového systému.

2.1. 2010 po hodinovém výjezdu z ulic Santiaga míříme k pobřeží do 120 km vzdáleného přístavu Valparaiso, kterému se jinak přezdívá malé San Francisco. Odtud pokračujeme po pobřeží na sever přes pulzující rekreační středisko Viña del Mar a dál silnicí vinoucí se po útesech nad Pacifikem k městu La Serena.

3.1. 2010 třetí den expedice sjíždíme k rybářské vesnici Los Hornos a pokračujeme těsně podél pobřeží po plážích a k oceánu přilehlých horách mezi nuznými přímořskými vesnicemi k mysu a národnímu parku Pinguino de Humboldt, kde máme možnost pozorovat malé Humboldtovy tučňáky, lachtany a delfíny. Od pláží tohoto mysu se

pouze pod azimutem vydáváme přímořskou poušť směrem k Vallenaru. Krajina tady vypadá divoce, vyhýbáme se pichlavým kaktusům s trny pevnými jako hřebíky. Skryté kameny pak byly příčinou nebezpečného pádu Petra, který si zde poškodil novou přilbu a i oba ráfky svého motocyklu.

4.1. 2010 po servisním dopoledni a výměně obutí za protiprůrazové Michelin Desert a Mause vyrážíme severovýchodním směrem z Vallenaru. Musíme jet svižně a rychle. Před očima se nám odehrává neskutečný film umocněný požitkem jízdy na motóru. A co teprve když vyjíždíme do oblastí náhorních pouští! Neskutečné, to se musí vidět na vlastní oči!

Horskými údolími se dostáváme až na náhorní plošinu cca 4 300 m, do míst našeho prvního setkání s Dakarem, k jezeru Laguna Verde cca 4 500 m. Nedaleko odtud se kromě neuvěřitelně barevných hor tyčí i nejvyšší hora Chile Ojos de Salado 6 879m. Noc u Laguny je chladná a změna výšky nám nedopřeje moc dobrý spánek, ale již brzo za svítání slyšíme motory projíždějících závodníků.

Laguna Verde

velikou radost. „Předání svačiny“ našim závodníkům se tedy zdařilo!

Jedeme spolu s dakarským konvojem 280 km dlouhým údolím do Copiapa.

5.1. 2010
Jedeme tedy k prašné silnici pozdravit Olina Bražinu a Romana Krejčího. Z půl roku naplánovaného setkání máme oboustrannou

velikou radost. „Předání svačiny“ našim závodníkům se tedy zdařilo!
Jedeme spolu s dakarským konvojem 280 km dlouhým údolím do Copiapa.

Setkání

Kemp u laguny

6.1.2010 už v předvečer narůstá nervozita , zítra jedeme společně se závodníky 670 km dlouhou etapou z Copiapa do Antofagasty. Cesta pouští Atacama je nekonečná, každý z nás si vybírá nějaký ten pád, který končí našťastí pouze pohmožděninami.

Prašná Atacama

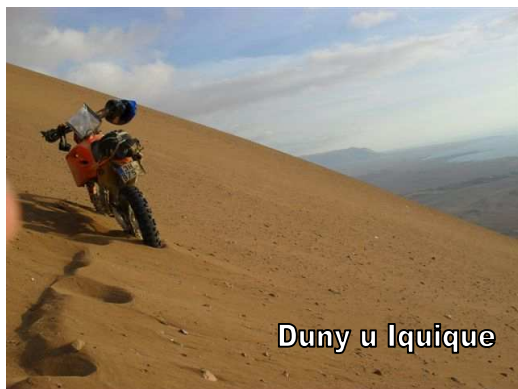
Jsme strašně zaprášení, dle naší mluvy „zajebaní“. Camel bag je dávno prázdný, tak na poslední časové kontrole neodmítáme nabízenou vodu.

Od pořadatelů

dostáváme oficiální mapu dakarské rally i s razítkem. Několik kilometrů před cílem etapy odchází Petrovi ložisko poškozují náboj zadního kola. Využijeme nabídky správce elektrocentrály k zázemí pro opravu, zde se taky setkáváme s našim doprovodným Jeepem. Společně dojíždíme do noční Antofagasty, kde se občerstvujeme v místním bufetu. Objednáváme Papas Fritas a Churrascos a všudepřítomné pivo CRISTAL.

7..1. 2010 ráno na ulici v Antofagastě děláme nezbytný servis na motocyklech a

Duny u Iquique

pokračujeme do Iquique. Dojezd 6. etapy končí sjezdem z ohromné duny přímo do bivaku. Daří se nám spolu se závodníky vniknout do jinak pečlivě střeženého území bivaku, zdravíme a gratulujeme našim dnes tak úspěšným závodníkům z KM teamu. Neuniká nám servis Hamrů Robiho Gordona

ani příprava strojů a přítomnost Marca Comy. Vyhledali jsme Olina Bražinu, Romana Krejčího a Pepu Macháčka, kteří nás za odměnu pozvali na plnohodnotnou dakarskou večeři. Snad tedy organizátor tento večer příliš

nezchudnul. Nocujeme bezprostředně u bivaku.

Bivak

Nad IQUIQUE

8.1. 2010 časně ráno vyrážíme s motocyklisty na start 6. etapy, která již obrací směr Dakaru k jihu. Ranní průjezd

městem Iquique je silně emotivní. Přihlížejí davy příznivců, fotoaparáty cvakají. Jedeme bezprostředně za Ivanem Jakešem, který startuje z vynikající šesté pozice.

Do jízdni dráhy vstupují dva mladíci roztahují velikou chilskou vlajku. Ivanovi omotává celé přední kolo a ten padá. Tím ovšem jenom začal jeho smolný den na Dakaru... Start etapy je na náhorní planině nad městem a trasa závodu vede cestou mezi vysokými dunami. Přes duny nadjíždíme startovní pole a v zajímavém místě rozdvoující se cesty sledujeme reakce navigátorů a jejich řidičů.

Naše expedice se tímto loučí s Dakarským konvojem a my pokračujeme do severní části Chile do města Arica. Cestou míváme ledkové oficiny, jedeme proti silnému a horkému větru. Jízda připomíná pohyb v horké troubě.

V okolí naší trasy se tvoří velké písečné víry. Vítr neustává, naopak zesiluje při sjezdu po úbočí ohromného kařonu Camarones. Vítr vane ohromnou silou od pobřeží Pacifiku. Motorky držíme při jízdě ve velkém náklonu, a jen tak se nám daří splnit další porci plánovaných kilometrů.

Pobřežní hory

Spáčil

CAMARONES

Folklor v Arice

Zjevení

10.1. 2010 z Aricy míříme do bolivijského La Paz. Opět stoupáme úžasným údolím podél již nefunkční železniční tratě spojující tato dvě města. Zastavujeme na vyhlídce nad městem Putre. Je třeba přidat vrstvu oblečení. Na hranicích s Bolivií se zastavujeme u nejvýše položeného jezera Chuangara 4 670 m, v pozadí dominují zasněžené vrcholky sopek Parinacota 6 330 m a Pomerape 6 250 m a na bolivijské straně pak vulkán Sajama 6 542 m. Skutečnost opět překonává naše představy. Velice pěknou krajinou po Altiplanu dojíždíme již po setmění do La Paz.

Parinacota

Sajama

Město je položené nesmírně živé a více než lidové.

ve strmém kráteru, je pulzující. Ceny jsou zde Hotel 160,- Kč/noc, benzin 12,- Kč/litr. Na ulici koupíte čerstvé kynuté pečivo i kvalitní džus

z čerstvých pomerančů. Místní policii není dobré provokovat, jednoho z nás kvůli krátkému přejezdu v protisměru dokonce předvedli na policejní stanici. Pokuta pak činila v přepočtu cca 50 litrů benzínu.

12. 1. 2010 z La Paz již míříme po Altiplanu v nadmořské výšce 3 500 m jižním směrem. Krajina je plochá, obklopená horami na jejichž svazích jsou ohraničená políčka místních zemědělců. V každé z vesnic nechybí ani miniaturní katolický kostelík. Naším

cílem je přejezd velkého solného jezera Salar de Uyuni. Samotný přejezd 70 km širokého solného jezera je naprostou lahůdkou. Problematický však byl z hlediska vzdálenosti, tedy nedostupnosti benzínu, dlouhý příjezd i odjezd od jezera. Problém však nebyl s ubytováním v přilehlých indiánských vesnicích. V jedné z nich jsme byli kvalitně pohoštěni a noc jsme strávili na měkkých matracích pod dekami ze srsti místních lam.

Příčinou několika našich nehod v okolí solného jezera byly částečně vyschlé solné kaluže, pod jejichž krustou se nachází velmi kluzká a mazlavá hmota. Pády ve velké rychlosti nebyly vůbec příjemné...

13. 1. 2010 ráno odjíždíme z pohostinné indiánské vesnice. V místních „potravinách“ nakupujeme vodu a džus a nezbytný přírůstek 10 litrů benzínu. Projíždíme jihozápadní část Bolívie mezi kouřícími sopkami a jezery s plameňáky. Orientací pro nás byla stále funkční železniční trať spojující La Paz a Antofagastu. Na hraničním přechodu s Chile v East Avaroa, 3 701m jsme se po dvou dnech bez komunikace v rozmezí půl hodiny opět setkali s našim doprovodným Jeepem. Ani cesta našeho Jeepa nebyla v okolí solného jezera bez problémů. Chlapci byli před jistým uváznutím v solisku.

Pouze duchapřítomnost Vóži, zařazení redukce ještě při vláčném pohybu vozu a otočení volantu zpět znamenalo vítězný výjezd z nevinně vyhlížejícího soliska.

El Tatio

14.1. 2010 pokračujeme širokou prašnou cestou již po Chilském území do San Pedro de Atacama, následně do Calamy a největšího dolu na měděnou rudu do Chuquicamaty. Ruda se zde těží již více jak 90 let a kráter dolu má gigantické rozměry 4500 x 1500 x 900 m. Navečer odjíždíme do turisticky

známého místa, ke gejzírům El Tatio, což je podle nás největší podvod chilských turistických agentur ! Se setměním vyjíždíme opět do nadmořské výšky 4 500 m, noc je chladná, ráno minus 7 stupňů. Gejzíry jsou údajně nejvíce funkční mezi 6 – 8 hodinou ranní. Ráno najíždí několik desítek mikrobuseů s turisty, aby za nemalé vstupné sledovali pouze lehké pobublávání minigejzírů. „Zázrak“ přírody sledujeme spolu s nimi, ale pro povzbuzení intenzity gejzírů bohužel nepomáhá ani náš rozverný organizovaný pokřik „STRÍKEJ!“ ☺

Důl

Ruka pouště v Atacamě

Naše cesta končí po dalších třech etapách **18.11. 2010** opět v Santiagu. Při závěrečném přesunu do Santiaga stojí za zmínku známý monument „RUKA POUŠTĚ“ uprostřed pouště Atacama na půl cesty mezi městy Antofagastou a

Copiapem, Letovisko u Caldery, bizarní tvary hor v okolí Copiapa a průjezd přímořským národním parkem Pan de Azúcar, jeho barevné hory a sněhobílé dunové pláže u města Chañaral.

Mouka u Chañaralu

Pláž Pacífiku

Na terénních strojích značky KTM (2 x 530 EXC, 2x 640 LC4, 1x 690 LC4) jsme absolvovali bez vážnějších technických závad 7 550 km.

Děvčátka

KTM 690 Enduro

KTM 530 EXC

Aconcaqua

Argentinou k horám

Původně plánovaná zpáteční cesta po území Argentiny nám byla z časových důvodů zapovězena. Město Mendoza, Kordillery ze strany Argentiny a jejich nejvyšší vrchol Aconcaqua 6 960 m jsme na vlastní oči nakonec neviděli. SNAD TEDY PŘÍŠTĚ!

POCITY

Přesně dle lidové slovesnosti:

„Bůh po té, když stvořil svět, tak vše co mu zbylo, skály, jezera, ledovce, řeky a pouště hodil za velkou zeď, tedy Kordillery. Tak vzniklo rozmanité Chile.“

ZKUŠENOSTI

Na lehkých terénních motocyklech je možné cestovat a absolvovat i velké množství kilometrů.

Jedině na těchto typech strojů můžete navštívit i méně přístupná místa.

Martin Trojan
KTM Hradec Králové

Kryštof, Petr, Milan, Franta, Vóza,
Dan, František, Martin

SANTIAGO de CHILE